

[Glistrup]

lodian i arbejdsministerens forslag nr. L 57. Det er absolut ikke et forslag, der fortjener at blive vedtaget her i Folketinget.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg tror, vi alle sammen efterhånden er blevet en antydning sløvet af hr. Glistrups mange ord om mange situationer, hvor man ikke følger den politik, man har stået for. Det er ufatteligt at høre, at man nu vedrørende et forslag, som prøver samfundsøkonomisk at løse nogle af de offentlige udgiftsproblemer, står og siger, at det vil man under ingen omstændigheder røre ved. Det understreger kun, hvor megen tom buldren der er i Fremskridtspartiet, og hvor håbløst det er overhovedet at bygge noget som helst på det parti.

Lad os derfor beskæftige os med noget lidt mere sagligt.

Jeg skal prøve at undgå at genoplive den debat, vi havde før, og blot sige, at vi også fra radikal side klart vedkender os, at dette er et besparelsesforslag, men at vi også synes, at der på nogle punkter er tale om en overordentlig fornuftig ændring af adfærden, i og med at man lægger nogle byrder ud på en anden måde og mobiliserer ansvaret hos nogle parter på arbejdsmarkedet.

Jeg føler mig ret sikker på, at når man kan påvise, at 15 pct. af ledigheden skyldes kortvarige ledighedsperioder, er der noget, der er galt, så er der grund til at ændre på det system, vi har, og jeg tror, at den rigtige vej til at komme denne såkaldte parkeringssituation til livs er i højere grad at sige til arbejdsmarkedets parter: I må være med til at finansiere en del af dette, I må tage et medansvar. Og så synes jeg, man skal huske, at det jo ikke er de svage blandt de ledige, man rammer; det er derimod dem, som har korte ledighedsperioder, og det er netop ikke de svage, men nogle af dem, som slipper relativt let over ledighedsproblemet.

Det andet punkt, hvor jeg synes der er tale om en ændret adfærd, vedrører de nyuddannede. Jeg har altid haft meget svært ved at forstå, hvorfor der skulle være denne særlige forskel mellem dem, der var uddannet, og dem, der ikke var uddannet, hvorfor man skulle kræve 26 ugers arbejde, når man ikke havde nogen uddannelse, mens man slap for det, når man havde været igennem en uddannelse.

Jeg tror, at vi her får understreget, dels at der skal være en reel arbejdsmarkedstilknytning, dels at der ikke skal være så stor afstand mellem dem, der faktisk får en uddannelse, og dem, der ikke får nogen. Der vil stadig væk også efter dette forslag være en positiv særbehandling af de nyuddannede, og det er jo ikke rigtigt, som fru Lilli Gyldenkilde sagde før, at man ikke kan komme ind i systemet. Man kan sandelig godt blive medlem af en a-kasse, man får oven i købet ikke nogen ventetid osv., men spørgsmålet er, hvornår man kan få dagpengene, og det kan man, når man har fået arbejde.

Dernæst spørgsmålet om den forlængede ventetid og afgifterne på medlemskab. Jeg synes ikke, der er meget andet at sige, end at det er rene besparelsesforslag. Vi har jo tidligere været gennem situationer, hvor vi har forlænget ventetiden, og nu gør vi det altså igen. Det vil der være nogle af de partier, der står uden for regeringen, der vil kunne huske. Og hvad angår afgiften på medlemskab, synes jeg, man skal vedkende sig, at det er en afgift, et gebyr, og det har sådan set ikke noget med selve brugerbetalingsdiskussionen at gøre.

Så vil jeg afslutningsvis knytte nogle kommentarer til spørgsmålet om supplerende dagpenge, og jeg vil sige, at denne ændring går Det Radikale Venstre ikke ind for uden betænkelighed, men vi giver den vores tilslutning. Der er to modstridende synspunkter, som vi har måttet overveje. På den ene side er der mennesker, som har indrettet deres tilværelse på supplerende dagpenge. Det er blevet en livsform, en livsstil, og det har aldrig været meningen med ordningen. På den anden side skal det stadig væk kunne betale sig at tage et deltidsarbejde. Det kan ikke være sådan, at folk skal overveje, om de nu skal have penge med på arbejde, fordi de mister noget ved ikke at kunne få supplerende dagpenge.

Vi har haft et problem, som vi har overvejet, og vi er kommet til den konklusion, at i en situation, hvor der skal bruges 200 mio. kr. og der ikke er andre nærliggende spareforslag, er der faktisk kun én vej frem. Men vi vedkender os, at det er et forslag, som vi må se på følgerne af, og som derfor må nøje overvejes under udvalgsarbejdet.

På den baggrund skal jeg blot give vores tilslutning og håbe, at vi trods alt kan få et sagligt udvalgsarbejde.